

Tisztelt Igazgatók, Tanárok, Szülők, Meghívottak, kedves Diáktársaim!

Friedrich Schiller szerint „Az ember csak ott egészen ember, ahol játszik.” Mi pedig most eljártsszuk, hogy felnőtté válunk. Eljártsszuk, hogy tudjuk, mit csinálunk az életünkkel, és hogy nem félünk a jövőtől. Elvégre eddig is csak játszottunk: megteremtettük az iskolában a saját kis szimulált világunkat.

Ez a világ azonban kinőtte magát, és mi lázadva és türelmetlenül szétzúzzuk a korlátait. Nem férünk már az iskola falai közé. Lábunk már a kapun kilóg – főleg nagyszünetekben –, kezünk már hivatalos okmányokat szorongat hivatalokban, gondolataink tetőt áttörve a felhők között kalandoznak, szívünk vastag véreireivel felhányja a földet, és begyökerezik a pince, a földrajz- meg a történelemterem alá. Megnőttünk. Legújabbán pedig olyasmivel ijesztgetnek tanáraink és szüleink, hogy „most már ideje felnőni is.” De hogyan? Miután 12 évig tankönyvekből tanultunk, és tanárok magyaráztak órákon, talán kissé nagy elvárás, hogy hirtelen felnőtté váljunk. Hiszen hol van ehhez a tankönyv? Hol vannak a definíciók, és hol lehet kísérletezni?

Bizonytalanságunk már 9. osztályban elkezdődött, amikor a biológiatanárunk azt adta házinak, hogy válaszoljunk a következő kérdésre: „*mi az élet?*”. Sokan kimásolták a Wikipédiából a meghatározásokat, mások kevésbé ismert forrásokból ihletődtek, és voltak néhányan, akik eredeti választ próbáltak találni a kérdésre. Egyikünk sem tudta, hogy helyes-e, amit írt. De próbálkozásunk végigkísérte liceumi éveinket, és ez a házi feladat egész felnőttkorunkra kiterjed. Fel kell készülnünk arra, hogy a nagybetűs Életben is lesznek, akik másolnak, lesznek, akik a tömeget követik, vagy egyáltalán nem oldanak házit. Lehet, hogy nincs is helyes megoldás. Nekünk azonban akkor is méltósággal és kitartással kell keresni a választ. Akkor is, ha tudjuk, hogy nem jár érte plusz pont, és akkor is, ha mi magunk leszünk a válasz más kérdésére.

Játsszuk el tehát, hogy keressük az élet értelmét. A játékba rejszünk el sok kíváncsiságot, megértést és önbizalmat, mert meg lehet ugyan minket ijeszteni azzal, hogy félelmetes a jövő, de ami ezután következik, nem kevésbé valóságosabb annál, ami eddig volt. Értékeljük magunkat, az embereket, akiké válunk, és legyünk hálásak azoknak, akik és amik hozzájárultak a fejlődésünkhöz: tanárainknak, szüleinknek és egymásnak. Sikereinknek és kudarcainknak. Építsük be magunkba ne csak a szép pillanatokot, hanem találjunk megfelelő helyet a kiábrándulásoknak is, a majdnemeknek, a vonal alatti első helyeknek; a talánoknak és a feltételes igeidőknek, amelyek nem váltak valóra, de egykor még bizonyossággá lehetnek.

Amikor feltűzik ma nekünk a szalagot, nem kapunk mellé egy új társasjátékot vagy más táblát, de kapunk újabb lehetőségeket arra, hogy dobjunk a kockával..., mert minél többször dobunk és próbálkozunk, annál inkább lesz esélyünk arra, hogy nyerjünk. A szalag tehát a lehetőségeket szimbolizálja, és nem egy fedezetet. Nem fognak egyenlő adagokban sikert osztogatni nekünk ezen a színpadon. De jut nekünk egy kis bátorítás. Mert lehet, hogy nem vagyunk már szoknyák mögé búvó kisgyerekek, de mindannyian félünk valamitől. Félünk, mert ha a felnőttkorra gondolunk, az a sokszor feltett kísérteties kérdés jut eszünkbe, hogy „*mi leszel, ha nagy leszel?*”.

Nos, nem tudom pontosan, hogy mi leszek, azt viszont igen, hogy milyen szeretnék lenni. Hiszek abban, hogy fontosabb az emberek milyensége, mert ez meghatározza azt, hogy hogyan viszonyulunk a körülöttünk lévő emberekhez, meg azt is, hogy mit adunk a világnak magunkból..., és az, amit ajándékozunk lényünkéből, amivel jobba próbáljuk tenni a világot, az sokkal fontosabb annál, akik vagyunk.

Köszönöm, hogy meghallgattak.